

Arch

S E R A F Í N S K Ý S V E T

č. 2/1989

OBSAH

	strana
Na jemných krídlach mája	1
13. máj	1
Pritomnosť Panny Márie v našom živote	2
Karol	3
Eucharistia a mentálne postihnutí	4
Modlitba a Eucharistia mentálne postihnutých detí	6
Jubileá nášho otca kardinála Jozefa Tomku	8
Otec kardinál Tomko na Slovensku	8
Z listu brata - Košice 28. marca 1989	11
Kresťanskí rodičia využite svoje právo na morálnu výchovu vašich detí	13
Svedectvo - zjavenie "Matky Božej" na Ukrajine	17
Život bez viery v Boha nemá zmysel	19
Cítia, že sa vracajú domov	22
Ticho lieči a hudba môže byť droga	25
Dnešná superdroga - satanské hnutie	28
Svedok	29
Pomôž mi	30
Čo môžeme biednym teraz posielat'	31
Z listov misionárov	32

PRÍLOHA

NA JEMNÝCH KRÍDLACH MÁJA

Na jemných krídlach mája, prichádza Mária
k nám z nebeského raja, prekrasna ľalia

Tú krásu mája, nebo nám dalo v hojnosti,
na večnú slávu Tebe, ó, Matka Milosti.

K tým spevom a k tým kvetom, aj my sa pridajme
a veľkej Matke Pána, na slávu spievajme.

Ty Kráľovná si mája, prekrásny kvietok z raja,
ó, Mária, ó Mária.

13. MÁJ

Dnes 72 rokov uplynulo odvtedy,
čo prišla si medzi nás, Pani naša.
Voláš nás, prosíš, vzývaš, pýtaš sa dokedy
bude ešte zloba k nebu hnáty vznášať?

Či nestačil vám bič a kríž a zlostné sliny,
či nebolo dosť potu, síz a krvi?
Či nekonečná láska Božia nezmyla vám viny?
Či hrozná tarcha hriechu kosti ďalej drví?

A nevidíte vari,
tie strašné pazúry pekla,
čo visia nad svetom sťa čierne chmáry?
Či málo nevinné krv tiekla?

Pokánie, prosím, pokánie čiňte
za pády a hriechy tohto sveta.
S dôverou a láskou ku mne sa viňte!
Ach, dosť už výstrah bolo: Fatima, Lurdy, La Saletta.

Prosíme s Tebou, Matka naša milá.
Pomôž svet vyslobodiť zo skazy.
Veď Ty si svoje deti vždycky ochránila.
Láska Božia napokon zvíťazí.

Kráľovná vesmíru, pros u svojho Syna,
nech milosrdne zadrží trestajúci hnev,
a naveky zmytá bude vina.
Na Božiu slávu zaznie rozjasaný spev...

PRÍTOMNOSŤ PANNY MÁRIE V NAŠOM ŽIVOTE

Je zrejmé, že Panna Mária je ustavične prítomná v Cirkvi. Pôsobí na život mystického tela. Liturgia na ňu obracia slová knihy príslovia VIII., 30.: "Hrala som sa pred ním stále, hrala som sa na okruhu zenskom, oplývajúc rozkošou u pokolenia ľudského." Aká je jej účasť na pláne Prozreteľnosti Božej? Vládna ľuďom, riadi kresťanstvo a bdie nad rôznymi jeho premenami, často tak búrlivými, stará sa o jeho potreby a odpovedá na jeho volanie, vedie všetko k dobrému koncu, ktorým je vytváranie mystického tela. Je to pre ňu "hra", ako uisťuje Duch Svätý. Toto všeobecné pôsobenie na všetko tvorstvo, nad ktorým nás chytá závrat, nepresahuje, ale jedinečnú moc Matky Božej. Svoju nesmiernu moc vykonáva každú hodinu dokonalými, rozličnými, mnohonásobnými úkonmi sily a lásky, aby zasiahla každú dušu a celého Krista, ktorého obklopuje láskou. Jej skryté, sledké a jemné pôsobenie vniká neprestajne do všetkého stvorenia. Jedna zo skutočností, ktorú Cirkev pocituje najživšie, je, že je vedená neviditeľným a prenikavým pôsobením materského vplyvu Panny Márie.

Ona je tiež prítomná v každej duši duchovnou prítomnosťou, ktorá je sladkou skutočnosťou. Mária je s nami, lebo nás vidí, nás miluje, zaoberá sa nami. Je nám blízko, bližšie ako Anjel Strážny, v istom zmysle bližšie, než sme my sami sebe: pozná dokonale každé svoje dieťa, vie o jeho povolání, o jeho najskrytejšom tajomstve. Preniká i také záhyby vnútra, ktoré skrývame, i tie, ktoré sú utajené nášmu zraku. Má všetky prostriedky, aby zasiahla do nášho každodenného života, aby ho riadila. Ako ľahko sa môžeme priblížiť k nej! Medzi ňou a nami môže vzniknúť pravá výmena myšlienok a citov lásky.

Niektorí azda môžu poukazovať na vzdialenosť, ktorá nás oddeľuje od jej osláveného tela. Ale čo záleží na priestore? Univerzálna prítomnosť Božia vyplňuje všetky vzdialenosti, jeho moc ich odstraňuje. Vieme dobre, že dve bytosti telesné môžu byť pri sebe blízko lebo môžu byť od seba vzdialené. Prítomnosť počína poznaním, ale dôvernosť sa vytvára pochopením a láskou. Nie sme stále spojení s Máriou myšlienkami a láskou? Hovoríme k nej, ona nás počuje, voláme k nej o pomoc, ona nám odpovedá milosťou, je v stálom styku so svojimi deťmi. Ona vidí všetko, stará sa o všetkých. Je blízko nás, ako je matka blízko dieťaťa, ktoré počala a ktoré nosí v sebe.

Niektorí z jej služobníkov hovorili tiež o zvláštnej prítomnosti Panny Márie v duši. Sv. Ľudvik z Montfortu o tom hovorí v Tajomstve Máriinom: "Hľaď, aby si sa netrápil, ak sa netešíš sladkej prítomnosti P. Márie v svojom srdci. Táto milosť je nie daná všetkým, a ak

Boh ňou oblaží niektorú dušu vo svojom veľkom milosrdenstve, môže ju ľahko stratiť, ak sa nesnaží o zobrať ducha." Svätec nazýva túto prítomnosť celkom zreteľne: prebývanie v krásnom príbytku Máriinon. Sv. Filip Neri, sv. Ignác, M. Olier a iní sa tešili tejto prítomnosti.

Nech si duša navykne žiť s Máriou, riadiť sa podľa jej úmyslu, s láskou k nej kráčať k Bohu, nech žije v prítomnosti Máriinej prostredníctvom viery. Niet pochybnosti, že táto prítomnosť Máriina, ktorá je vzácnou milosťou, hoci, zdá sa, nie je ničím mimoriadnym v kresťanskom živote, je vlastne prítomnosťou jej vplyvu a lásky, stane sa sladkou skutočnosťou vo vašom živote a pohnútkou k novému duchovnému pokroku.

Táto duchovná prítomnosť Panny Márie v duši a v mystickom tele je jednou z najväčších a najsladších skutočností v živote Cirkvi.

KAROL

Životné ťažkosti... Ktože ich nemá? A teda kto nepotrebuje pomoc Matky Božej? Panna Mária pomohla už toľkým ľuďom víťazne prekonať kalváriu života; napríklad aj Karolovi.

Karol bol nadaný človek, maľoval, dekoroval, ba kedysi bol osvetovým inšpektorom. No na svoju vieru si nejako zvlášť nepotrpeľ. Roky predtým, ako to naňho prišlo, dostal sa do styku s chorými, čo sa denne modlievali ruženec. Našiel medzi nimi šťastných ľudí... Choroba sa uňho ohlásila, keď to najmenej tušil... Maľoval, no odrazu sa mu zatmelo v očiach... Diagnóza bola zdrvujúca: rakovina očí, jedno oko treba ihneď amputovať... Po operácii sa Karol zdôveril:

"V predvečer operácie som si zašiel do nemocničného parku. Dlhú som sa díval na kostol, v duchu som stál pred svätostánkom. Ďakoval som Ježišovi Kristovi za pohľady, ktoré mi za môjho života doprial, a odprosil som ho za tie, ktoré ho viac-menej museli bolieť. Potom som mu povedal: 'Vieš, Pane, nech radšej idem s jedným okom do neba ako s dvoma do zatratenia.' Bol som šťastný, lebo som daroval Bohu svoje oko skôr, ako som ho operáciou navždy stratil.

Karol neprestal byť šťastný, ani keď úplne stratil zrak aj na druhé oko. Keď mu manželka umývala očnú jamku, vždy si spieval dojemným hlasom pieseň "Anjelským pozdravením zvon sa ozýva..." Manželka mu raz povedala: "Počuj, Karol, spievaš, ako keby si šiel do Levoče..."

"Mamka, putujem ešte vyššie, putujem predsa do neba!"

Karol zomrel so spevom na perách. Slabučkým hlasom si spieval: "Anjelským pozdravením..." Pred smrťou často spomínal:

"Ako je len dobre, že ma chorí naučili modliť sa ruženec a milovať Nepoškvrnenú. Všetko je to milosť Panny Márie.

EUCCHARISTIA A MENTÁLNE POSTIHNUTÍ

/O. André Delpiere OMI/

V r. 1971 Svetová rada Cirkví potvrdila, že úlohou cirkví je umožniť aj postihnutým občanom účasť na živote farských spoločností. Ich potreby a celkové bohatstvo majú vplývať na formovanie života cirkvy.

Roku 1973 pápež Pavol VI. povedal, že vierohodnosť cirkvy je závislá aj na tom, ako sa usiluje uznať postihnutých za svojich právoplatných členov. Veď aj postihnutí sú kresťania a dokážu vyznávať vieru, teda môžu ako všetci ostatní prijímať sviatosti. Treba ich len v cirkvy správne umiestniť. Netreba klásť dôraz iba na rozum, ale aj na iné spôsoby dorozumievania.

XI. koncil v Tolede povoľuje Eucharistiu aj tým, ktorí majú natoľko pomútenú myseľ, že zdanlivo nechápu čo robia.

Tridentský koncil /1562/ stanovuje, že mentálne postihnuté osoby nemusia prijímať Eucharistiu. Tiež sa neskoršie stalo nepredstaviteľné pripúšťať k Eucharistii mentálne postihnutých. Tu sa cirkev príliš držala litery zákona a niektorí kňazi nevideli možnosť podávať Eucharistiu mentálne postihnutým.

Veď aj pápež Pius X. nariadil pripustiť k sv. prijímaniu deti už od 7 rokov, pod jednou podmienkou, aby bola k veku primeraná zbožnosť. Aby dieťa vedelo odlišovať Eucharistický chlieb od obyčajného chleba, a aby malo nejakú predstavu o tajomstvách viery.

Ale podmienky zbožnosti treba chápať viac ľudsky.

Rozum nie je najdôležitejším znakom človeka. Nemá sa pozerieť na IQ, ani na schopnosť logického myslenia, ale na schopnosť nadväzovať vzťahy. Niektorí sa nedokážu ľahko vyjadrovať a predsa sa ľahko dorozumieva s okolím.

Jednotlivé faktory tvoriace človeka sú hlboko navzájom späté. Všetko, čo sa vynára na stupni emócie alebo inteligencie vyvoláva telesné zmeny a opačne. Treba vedieť o tomto vzájomnom prenikaní. Človek je zložený z tela a z duše a plnosť človeka sa prejavuje nielen v tele alebo v duši, v zjednotení tela s dušou.

Pre biblického človeka je miestom života jeho srdce, čiže najvyššia úroveň citovej sféry.

Pascal povedal: "Srdce má svoje pravdy, ktoré rozum nepozná. Boha cíti srdce a nie rozum." Viera je teda Boh vycítený srdcom. Viera je dar Boží. Nie je to ovocie rozumovania. Od vedomostí o Bohu je veľmi ďaleko k milovaniu Boha.

O koľko je mentálne postihnutý chudobnejší v oblasti rozumu, o toľko je bohatší v citovosti. Ako napr. vieme, že dieťa nadväzuje kontakt s Bohom? Aj mentálne narušené dieťa, ktoré nevie hovoriť je pri modlitbe plne pohlcované Božou prítomnosťou!

Postihnutí ľudia sú neobyčajne citliví na spôsob podania jednotlivých slov, na gestá, mimiku, mlčanie, farby. Čo nepreukážu slová vyjadrí posunok, pohľad, atmosféra.

Postihnuté dieťa nepoznáva javy rozumom, ale postihujú hlbšie vrstvy jeho vedomia a vyvolajú dojem. Mentálne postihnuté dieťa si pamätá podľa toho, ako hlboko prežilo nejakú situáciu.

Ak má dieťa účasť na vnútornom živote kňaza, ktorý ho učí, ľahšie spozná lásku Svätej Trojice, ktorá sa ich dotýka pôsobením Ducha Svätého. Prítomnosť Boha nedokážeme vysvetliť. Ale ak sami prežívame Božiu prítomnosť, dieťa to postrehne a to znamená, že sa čosi deje v jeho duši.

Veľmi hlboko mentálne postihnutý 21-ročný chlapec, ktorý sa do-rozumieval iba nejasnými zvukmi, alebo posunkami, chodil iba za pomoci. Máva veľmi silné nervové záchvaty. Sústrediť sa dokáže iba na 10 sekúnd, ^{ale 2-3} sa veľmi zaujímal o náboženskú hudbu a spev. Z televízneho programu ho zaujímala iba nedeľná sv. omša. Tá, ktorá ho pripravovala na prvé sv. prijímanie mu na obrazovku počas sv. omše dávala veľký obraz Krista. Potom ten obraz zobrala, ukazovala mu ho a hovorila pri tom o Ježišovi, ktorý sa nám dáva vo sv. Omši. To boli snáď jediné vety počas celého roka, ktoré mu dokázala povedať. A predsa, keď prvý raz prijal Eucharistiu jeho tvár žiarila šťastím. Pochopil, že Eucharistický chlieb sa odlišuje od obyčajného chleba. Naučil sa to naj-dôležitejšie: Milovať Boha a chápať, že je Bohom milovaný, lebo to sám prežil.

Z toho vidieť, že Božia milosť je všadeprítomná a stále pôsobí. A preto netreba o tom pochybovať, že aj mentálne postihnutí sú schopní prijímať Eucharistiu.

Nikto nemá právo odoprieť Eucharistiu ani takým postihnutým, ktorí zdanlivo ničomu nerozumejú. Dieťaťu sa pri krste dotýka viera cirkvy cez rodičov, tak isto môže pôsobiť viera cirkvy pri prijímaní postihnutých.

Mentálne postihnuté deti treba len individuálne pripraviť na prijímanie Eucharistie.

Mentálne postihnutí majú o Bohu iné predstavy ako učení teológovia a predsa môžu žiť v oveľa tesnejšom spojení s Bohom, vo viere lásky, než teológ.

Pristupovanie k Eucharistii postihnutým majú ostatní veriaci zľahčiť ohľaduplnosťou k ich netradičným prejavom zbožnosti, ktoré niekedy iných rušia.

Zodpovedajúce vedomosti by mali mať aj kňazi, aby ich lepšie pochopili a mali by sa o nich zaujímať. Postoj kňaza formuje postoj celej farskej spoločnosti.

Zo skúseností vyplýva, že postihnutí ľudia často hlbšie prežívajú vieru a lásku, než ich normálni spolubratia.

"Velebím Ťa Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci ukryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým." /Mt 11,25/.

MODLITBA A EUCHARISTIA MENTÁLNE POSTIHNUTÝCH DETÍ

/O. David Wilson/

Modlitba je vstúpenie do Božej prítomnosti. Postihnuté dieťa sa viac modlí srdcom. Ak rodič dá najavo, že uznáva Božiu prítomnosť, pomáha tým dieťaťu k modlitbe. Dieťa vstrebáva od iných postoj úcty a lásky, bez potreby čokoľvek hovoriť. Je to na úplne inom základe ako odrecitovanie naučených formúl, ktoré postihnuté dieťa často iba bezmyšlienkovite opakuje.

Našou úlohou je pomôcť takýmto deťom vyjadriť to, čo hlboko vo svojom vnútri prežívajú. Do prežívania Božej prítomnosti môžeme vsunúť napr. tleskanie do taktu peknej hudby, napodobňovať vietor, morské vlny a podobne. Dieťa, ktoré je kľudnej povahy sa zahľadí napr. na vtáka, ktorý sedí na plote, alebo do plameňa ohňa a tým vyjadrí tichosť meditujúceho srdca.

Veľmi dôležité sú gestá. Najprv ich majú urobiť dospelí pomaly a dôstojným, presvedčivým spôsobom. Prežehnanie pre toho, kto má problémy s koordináciou pohybov môže spôsobovať problémy a preto to treba nacvičovať dlhšie.

Do modlitby treba dieťa privádzať prirodzeným spôsobom, hlavne jednoduchým. Napr. Pred jedlom povieme: Požehnaj Bože naše jedlo. Keď sa dieťa napríklad dlho nemôže naučiť zapínať gombíky, ten okamih kedy to dokáže už samo, je vhodný na to, aby sme Bohu poďakovali za šikovnosť.

Dieťa sa má zúčastňovať na jednoduchých oslavách v rodine. Narodeniny, adventné nedele s venčekom a sviečkami a podobne. Malá slávnosť v predvečer prvého sv. prijímania je veľmi vhodná.

Ako dieťa rastie, je dôležité, aby dostalo potrebnú pomoc a mohlo oslavovať Boha spolu s ostatnými. Má si byť isté, že má plnú účasť na oslave Boha s ostatnými. Dieťa vďaka svojej citovej hĺbke

často skôr prijme symbolickú podstatu sv. omše než ju pochopí. Často má ťarbavé pohyby, oneskorené odpovede. Ostatní prítomní by to mali tolerovať. Všetko to slúži na slávu Božiu. Pobožnosť celej farnosti bude obohatená o to srdečné odovzdanie, ktorého mnohí iní nie sú schopní, hoci sú inteligentnejší.

Zo začiatku je lepšie, aby sa dieťa zúčastňovalo na spievanej sv. Omši, kde cítiť ducha spoločenstva. Má byť blízko pri oltári, aby dobre videlo, čo sa na oltári robí. Rodičia nemajú dieťa stále napomínať, keď nie je schopné ticho sedieť. Ale majú sa správať kľudne a dôstojne. Podľa správania rodičov dieťa vycíti, že sa deje niečo dôležité.

Treba dieťaťu pomôcť zúčastniť sa na sv. Omši ako najlepšie dokáže. Keď sa ľahko rozptyľuje, treba určiť momenty na ktoré sa môže sústrediť. Napríklad pred odchodom do kostola mu povieme: "Dnes budeme pozerieť ako kňaz roztahuje ruky." Vo chvíľke ticha môžeme povedať: "Teraz povedzme Ježiškovi, že ho milujeme." Nikdy to nesmie znieť ako rozkaz. Je dobré, keď dieťa sleduje rodičov prístupujúcich ku sv. prijímaniu. Gesto lásky rodiča vracajúceho sa od sv. prijímania, môže mať zvláštny význam.

Pre rodičov takýchto detí je veľkou oporou pochopenie ostatných prítomných, aj keď ich takéto deti vytrhujú z pobožnosti.

Na Eucharistiu má právo každý pokrstený človek. Preto sa nemá uvažovať o tom, či postihnutých pripustiť k Eucharistii, ale o tom ako ich čo najlepšie pripraviť.

Nie je nutné, aby postihnuté dieťa pristúpilo pred prvým sv. prijímaním ku spovedi. Bolo to rozhodnuté v poslednom čase v Ríme.

Nesmieme sa vzdať akejkoľvek prípravy takýchto detí s odôvodnením, že nie sú schopné sa nič naučiť. To zbavuje dieťa dôstojnosti a berie mu schopnosť poznávať a milovať Boha. Tiež sa postihnuté dieťa nemôže brať ako zdravé dieťa a nemôžeme na neho klásť požiadavky, ktoré nie je schopné zvládnuť. Tiež nemôžeme nedoceniť schopnosti ktoré má, ale ani mu nemôžeme stavať ciele, ktoré nemôže dosiahnuť.

Dieťa musí byť duchovne zrelé, musí mať úctu k istým veciam, treba vedieť akú má doma oporu pre svoju vieru, má túžiť po sv. prijímaní. Postihnuté dieťa sa pomalšie rozvíja. Často nevie vyjadriť slovami svoj postoj, ale ľudia, ktorí ho poznajú, vyrozumejú to z jeho správania. Nesmie sa nútiť k sv. prijímaniu iba preto, že už dosiahlo vek. Fyzicky prijímať Hostiu sa naučí rýchlo, ale vnútorné prežívanie sviatosti ide pomaly.

Dieťa, ktoré má problémy pri prehltnutí, tomu možno dať sv. prijímanie z kalicha aj pomocou lyžičky. Niekedy je potrebná spolupráca rodičov.

Nie je správne ak rodičia postihnutého dieťa chcú, aby prijímalo osobitne a samo v kaplnke. Sv. Omša s liturgiou pripravenou na prvé sväté prijímanie je ideálnym prostredím pre postihnuté dieťa.

Musíme si uvedomiť, že mentálne postihnuté deti sú takými istými členmi Cirkvy ako všetci ostatní a ich účasť na Eucharistii bude dôkazom toho, že sme všetci rovní pred Otcom v Kristovi.

JUBILEÁ NÁŠHO OTCA KARDINÁLA JOZEFA TOMKU

Tohto roka si náš otec kardinál Jozef Tomko pripomína viaceré jubileá. Dve najhlavnejšie boli v mesiaci marci: 11. marca oslavoval svoje 65 narodeniny, keďže sa narodil 11. marca 1924 v Udavskom pri Humennom. Na druhý deň 12. marca oslavoval 40. výročie svojej kňazskej vysviacky. Bol totiž vysvätený za kňaza 12. marca 1949 v Ríme.

Roku 1959, teda pred tridsiatimi rokmi bol poctený titulom monsignora. V tomto roku 15. septembra bude oslavovať 10. výročie svojej biskupskej vysviacky. 15. septembra 1979 ho Svätý Otec Ján Pavol II. vysvätil v Sixtínskej kaplnke za biskupa. Dva mesiace predtým 14. júla 1979 ho pápež vymenoval za titulárneho arcibiskupa doklejského a tiež za tajomníka Celocirkevnej biskupskej synody. Pred štyrmi rokmi bol vymenovaný za kardinála a prefekta Kongregácie pre evanjelizáciu národov.

Srdečne blahoželáme nášmu otcovi kardinálovi Jozefovi Tomkovi ku všetkým jeho jubileám a vyprosujeme mu hojnosť Božieho požehnania pre jeho zodpovednú prácu vo vysokom cirkevnom úrade.

OTEC KARDINÁL TOMKO NA SLOVENSKU

Dňa 14. marca 1989 pricestoval na Slovensko kardinál Tomko, aby navštívil svoju ťažko chorú matku. Na Kvetnú nedeľu 19. marca celebraval v Humennom svätú omšu a stretol sa s mladými katolíckmi, ktorých povzbudil k apoštolátu a k zvyšovaniu mravnej úrovne života. Na Zelený štvrtok 23. marca v košickom Dóme koncelebroval sv. omšu s kapitulným vikárom Onderkom a niektorými kňazmi. Poobede odcesto-

val do Bratislavy, kde sa stretol so seminaristami na CMBF, a s ministrom kultúry Kojšom mal krátky rozhovor. Potom v piatok autom odišiel do Viedne, odkiaľ odletel do Ríma.

Na CMBF v Bratislave sa priheveril kohoslovcem nasledovnými slovami:

Drahí bratia a priatelia,

keď Vás vidím toľkých ako keď vandrujem po Ázii, Afrike, Oceánii, po komisiách a vidím mladých seminaristov ako ich počet stále rastie, som tomu rád. A čím sú väčšie ťažkosti v niektorej krajine, tým viac rastie počet povolaní. Neviem, ako to Pán Boh riadi, či práve takto "naopak" - to si potom sami promeditujte, - ale je to tak, že nestačíme stavať semináre v mestách. A v misiách máme už 17 tisíc veľkých seminaristov v 229 veľkých seminároch. Potom 44 tisíc malých seminaristov vo vyše 500 seminároch. To hovorím preto, aby ste si urobili obraz o tom, ako pôsobí Duch v Cirkvi. A to všade.

Keď Vás tu vidím toľkých, toto všetko sa mi obnovuje, staré spomienky, lebo tu som prežil tiež dva roky a niekoľko mesiacov, kým ma nevyhodili a potom poslali do Ríma. Takto začína moja história v Ríme. Keď toto všetko vidím, čo zostalo v mojich spomienkách, je to vzácne, lebo tu sa to povolanie ešte čistilo, rástlo a mali sme aj dobrých vychovávateľov. Keď si spomeniem na nebohého Dr. Holoviča, špirituála, Fidluša - vicerektora, biskupa Buzalku, ktorý bol rektorom. Nuž, boli to krásne, nádherné dni. A ďakujem Pánu Bohu a všetkým, ktorí boli prísni na nás. Dnes za to ďakujem! Lebo čím je človek na seba prísnejší počas týchto rokov, tým to všetko nájde znásobené v budúcom živote.

A teraz, keď treba "tvrdo" chodiť po Afrike cestou i necestou, púšťou i savanou a keď treba lietať na tých malých lietadlách, s ktorými sa pristáva všelijako na poli a keď treba mať veľa viery a ešte viac nádeje, tam naozaj musí človek z toho žiť, čo v mladosti nazhromaždil. Život tlačí, misie sú priveľké a tá ťarcha je tiež veľká - 930 diecéz misijných, čo je 30 % všetkých diecéz, asi 1.100 biskupov. Tam človek cíti, čo Cirkev je. Tam vidí hmatateľne, ako Duch pracuje medzi ľuďmi, dokonca v iných náboženstvách, cez iné náboženstvá. Koľko religiozity som zažil v Ázii a v Afrike!

Ja sa niekedy pýtam, kto je primitívny? Či oni a či my, tzv. civilizovaní ľudia. Pýtam sa, lebo toľko krásnych vecí a hlbokej duchovnosti som veru málokedy našiel inde, ale po tých svojich cestách, tzv. primitívnych krajinách, som ju často našiel.

Nechávam Vám svoj bezprostredný pozdrav, lebo sa náhlim. Bola to rodinná záležitosť, ktorá ma sem doviedla, ale musím čím skôr utekať. Pomodlite sa, prosím, za moju mamu. Preto som prišiel tak náhle, ale musím už aj utekať.

Jedno by som Vám chcel povedať. Myslel som, že pri návrate sa tu zastavím aspoň tak na hodinku, aby sme si tak trochu mohli porozprávať, ale Vy budete asi na prázaninách. My sme nechodili na Veľkú noc, ani na Vianoce domov, bolo to prísne, veru hej. Toto ako skúsenosť.

Že Duch žije v Cirkvi a že Cirkev to nie sú múry, to nie sú iba inštitúcie, ale v nich žije Kristus, a to mystický Kristus. Aj toto je taká skúsenosť, jedinečná, za ktorú každý deň musím ďakovať Pánu Bohu. Keď vidím, ako ten mystický Kristus rastie, cez ťažkosti, cez ľudské slabosti a napriek ľudským slabostiam! Všetky tieto tzv. mladé cirkvy, spoločenstvá, to je ten živý Kristus, ktorý "rastie". To je tá sila jeho vzkriesenia - ako ju nazýva Pavol - ktorá pôsobí. Ináč, keby tá Cirkev mala rásť iba z heroizmu misionárov, ktorý je veľký, iba z ľudských síl, veru by nemohla rásť. To nie je možné. Napriek všetkým ťažkostiam, bolestiam - ba opačne, čím väčšie sú ťažkosti vonkajšie, tým pevnejší je ten rast vnútorny Cirkvi. Tu vidieť, ako to tajomné Telo Kristovo sa vzmáha, rastie.

Milí priatelia, my žijeme dobu ťažkú, ale krásnu. Avšak za jednej podmienky: že ju žijeme s Kristom. Nie ako s obrazom, nie ako so sochou, ani nie ako s ukrižovaným - tam z dreva. Ale s Kristom živým, ktorý je medzi nami, ktorý v nás pôsobí. Pôsobí v nás i naša ľudská slabosť, ale cez ňu, napriek nej, popri nej a cez ňu pôsobí sila Jeho vzkriesenia. Toto nám hovorí sv. Pavol. Keď máme túto vieru, tak ťažkosti vonkašie budú, najmä tie duchovné - krivdy - to bolí, ale budeme rásť, lebo Kristus bude rásť v nás. To, čo Vy žijete tu v seminári, je čosi nádherné. To je doba, ktorú si nedajte uniknúť. Ani jeden jediný deň! A nehľadte na predstavených, či Vás uvidia alebo nie. Lebo vyjdete zo seminára - a predstavení budú veľmi ďaleko. Ak budú. Hľadte na jedného jediného predstaveného, ktorý nie je predstaveným, lebo je zároveň Brat a zároveň priateľom, živým: JEŽIŠ KRISTUS VZKRIESENÝ!

Nájsť Jeho, dať sa Ním viesť a kráčať spolu s Ním - to sa potom ide! Potom má kňazský život svoj zmysel. Ináč to bude iba trápenie. Pripravovať sa takto, pracovať na sebe samom - a tuho pracovať! Tuho! Drahí bratia, asketika je toho predpokladom. Ale aj predpokladom šťastného kňazského života.

Prajem Vám už odteraz požehnanú Veľkú noc, sviatky vzkriesenia, aby ste ich prežili s Pavlom. Prečítajte si raz Pavla, celého. Všimajte si, čo je pre neho vzkriesený Kristus. A objavíte čosi veľkého. Nech Vás Pán Boh požehnáva. Ak dovoľíte, dám Vám svoje požehnanie:

Nech Vás žehná všemohúci Boh Otec i Syn i Duch svätý. - Amen.

Tak koľko mám nových spolupracovníkov pre misie, koľko je Vás tu? 316. Nech Vás Boh požehná! /Potlesk/.

/Čiastočne upravené/

Z LISTU BRATA - Košice 28. marca 1989

Pán Boh Vás požehnaj, milí bratia,

posielam Vám pozdrav z Východu a rád by som sa s Vami podelil o Veľkonočnú radosť, ktorá bola tohto roku v Košiciach mimoriadna. Na Zelený štvrtok slúžil svätú Omšu svätenie olejov najdôstojnejší otec kardinál Jozef Tonko!

Jeho ešte ako 19. ročného poslal Košický biskup Jozef Čársky /+1962/ na teologické štúdiá do Ríma. Po 2. svetovej vojne sa však u nás dostala k moci komunistická strana a československé urady mu návrat do vlasti nedovolili.

A tak prežíva svoje zasvätenie sa Bohu v službe Cirkvi mimo svojej rodnej vlasti v ktorej propaganda rozvinula otvorený boj proti Bohu a Cirkvi. A čas plynul...

Až zaznela Košickým domom svätej Alžbety pieseň: "Veľký kňaz k nám dnes prichádza - Kristov posol dôstojný - duším Pána on privádza spásy prameň prehojný - Zvúďte chrámom hory, lesy - znejte k hviezdám zvučné plesy - veľký kňaz dnes prišiel k nám - požehnanie nesie nám -".

Už vyše štvrté storočia touto piesňou nevítali v Košiciach biskupa! Chrámom znela pieseň za radostného potlesku veriacich...

A kardinál pristupoval k oltáru... skutočne, Cirkev je živá; kto sa usiluje zabiť ju, zahynie, lebo Pán povedal Petrovi: "Ty si skala a na tejto skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu /Mt 16,18/.

"...slávim tu svoju primíchnu omšu", povedal otec kardinál. Kto by ostal bez pohnutia v srdci, keď počuje tieto slová z úst kardinála; prefekta Kongregácie pre šírenie viery a evanjelizácie národov? Bol skoro všade; domov však prichádza po viac ako štyridsiatich rokoch prvý krát, aby slúžil svätú omšu v rodnom kraji medzi zhromaždenými veriacimi v chráme.

"Svätý otec mi zveril starostlivosť o Cirkev, o jej rast", povedal otec kardinál; "preto, keď som si mal zvoliť biskupský erb pred desiatimi rokmi, povedal som si: ja nemám šľachtický titul, príjmem teda do erbu zemeguľu, ktorá mi pripomína starosť o všeobecnú Cirkev, cyrilometodejský križ, ktorý mi pripomína z akého dedičstva pochádza moja viera a tri Palie z košického erbu, ktoré mi pripomínajú košickú diecézu, košický dóm svätej Alžbety, ktorý je pre mňa ako rodná mať..."

"Prichádzam," pokračoval otec kardinál v kázni; "aby som vám nahradil biskupa" ... a kostolom zaznel potlesk veriacich... "prišiel som, aby som robil, čo môže robiť len biskup, aby som posvätil oleje, symbolizujúce Božiu milosť, ktorá sa rozlieva... biskup nie je funkcionár, ani úradník; je pastier, služobník Božieho milosrdenstva; skrze neho prichádza Božia milosť..." Tieto slová boli opäť prerušené potleskom, ktorý vyjadroval všeobecnú túžbu veriacich po pastierovi...

Spomínajúc obnovenie kňazských sľubov, nabádal otec kardinál košické kňazstvo, kňazstvo košickej diecézy k jednote, k vzájomnej službe a ochote byť si navzájom oporou, pomocou; byť pre druhého obetou. "Veď to vyjadruje Veľkňazská modlitba Krista /Jn 17/. ... skláňajme sa zvlášť k tým, ktorí klesajú, ktorí sú ohrození, buďme im bratmi!"

Ďalej sa vo svojej kázni otec kardinál zastavil pri Najsvätejšej Eucharistii... "...je to živý Kristus, ten istý ako na Kalvárii; jeho obeta trvá, jestvuje ako čosi prítomné, tiahnuce dejinami. /poznámka pisateľa: obeta Pána je prítomná každému ľudskému hriechu; na každé moje zlo dopadá tieň Kristovho križa... každé moje zlo je sprevádzané slovami umierajúceho Krista: "Otče odpusť mu, lebo nevie čo robí" / "On nás miluje až do krajnosti", pokračoval otec kardinál; " On je však živý! Na to vstal z mŕtvych, aby žil s nami! Aby s nami trpel, s nami znášal ťarchy každodenné. My sa neklaníme drevu, ani obrazu, my si ctíme Krista skutočne živého a prítomného!" /poznámka pisateľa: Ja som, ktorý som... tu pre vás; táto definícia Boha zo Starého zákona sa dokonale naplnila a dovŕšila v Kristovi/

... ďalej sa otec kardinál zastavil pri osobe Judášovej: "Judáš je ako realita Večeradla, je tam ako tieň a nedá sa obísť ... nová psychológia hľadá na Judášovu zradu ako na úsilie zmeniť vývoj udalostí smerujúcich k utrpeniu Krista... nechciet trpieť; úsilie vyhnúť sa križu za každú cenu... i za cenu zrady! Nemôžeme tak konať! Nemôžeme chcieť podľa svojej hlavy, svojich predstáv... vytvoriť si svoje náboženstvo... svätý Otec nabáda k vernosti Evanjeliu; čo

Evanjelium prináša, treba prijať... o týchto slovách svätého Otca sa nediskutuje; tie sa plnia!" ...opäť sa chrámom rozliehal potlesk veriacich... otec kardinál potom pokračoval: "i v časoch svätého Františka z Assisi sa tiež mnoho diskutovalo o Evanjeliu; František nediskutoval, prijal Evanjelium bez poznámky... bez poznámky... sine glossa... sine glossa..."

/poznámka pisateľa: Čítal som: chcieť Krista bez kríža, znamená chcieť kríž bez Krista.../

Otec kardinál pokračoval v obradoch, uistiac predtým, že všetko čo tu videl v našej vlasti povie svätému Otcovi...

... po skončení obradov odišiel otec kardinál do budovy biskupstva. Pod balkónom sa zhromaždil zástup ľudí, keď som sa tam chcel dostať, musel som obísť dóm dookola...

Otec kardinál vyšiel na balkón a udelil ľudu zhromaždenému na priestranstve pred budovou biskupstva požehnanie...

/poznámka pisateľa: v dave ľudí som zazrel aj slušne oblečených pánov, ktorí mi boli veľmi povedomí... boli to páni z bezpečnosti.../

Sviatky v Košiciach prebehli vo vedomí a radostnej spomienke na túto vzácnu udalosť zo Zeleného štvrtku.

Pokoj a dobro!

KRESŤANSKÍ RODIČIA VYUŽITE SVOJE PRÁVO NA MORÁLNU VÝCHOVU VAŠÍCH DEŤÍ

V týždenníku "Vlasta" č. 48, ročník 42 /1988/ bol publikovaný článok pod názvom "O zakázaném ovocí", od redaktorky Nimrichovej. V ňom sa o.i. uvádza, že "za závažné a múdre rozhodnutie považujem zatiaľ schválenie kúpy a premietanie filmov zameraných na sexuálnu výchovu. Ide nám o to, aby školáci, ktorí ich uvidia, si v nich odvykli hľadať zakázanú senzáciu, ale uvedomili si všetko, čo súvisí v kladnom i zápornom zmysle slova s erotikou. Vo filme "Chceš zabít" sú scény, na ktoré nie sme ešte celkom zvyknutí -- nahé telá žien i mužov, pohlavný styk a trebárs i skupinový sex, homosexuáli, striedanie partnerov... Z ďalších titulov chystáme napr. "Poznaj a rozhodni sa", "AIDS", "Riešenie pre dvoch", "Počas rozpadu". Na budúci rok by mali filmy dostať školy k dispozícii. Záleží potom už len na vedení školy, či rozhodne o ich premietnutí..."

Z článku sa ďalej dozvedáme, že Socialistická akadémia v Brne usporiadala pre celú ČSSR školenie lektorov výchovy k manželstvu a zodpovednému rodičovstvu pod názvom "Sexuální zdraví -- součást zdravého způsobu života". Od PhDr. Pedešvy, pracovníka ministerstva

školy sa poslucháči dozvedeli, že bolo schválené zakúpenie filmov zo západných krajín, zameraných na sexuálnu výchovu. Tieto filmy budú požičiavané Základným školám na premietanie žiakom od 10 rokov. Týmto rozhodnutím chce náš štát a ministerstvo školstva vyrovnať "zaostalosť" so západnými školami a štátmi, kde deti zasväčujú do techniky pohlavného styku v snahe zamedziť hrozivo sa zväčšujúcemu počtu tehotenstiev dievčat pod 15 rokov veku a šíreniu pohlavných chorôb u detí pod 14 rokov /1/.

Tento úmysel sa na Západe nielenže nepodaril, naopak, celú situáciu ešte zhoršil. Najpresvedčivejším dôkazom tohto je Švédsko /2/, ktoré ako prvý štát zaviedlo sexuálnu výchovu na základných školách. V článku sa píše: "Sexuálna osveta v niektorých západných krajinách... učí i deti narábať s prezervatívom a dokonca dievčatká sú známkované podľa toho, ako navlečú ochranu na model mužského pohlavného orgánu".

Po 20-tich rokoch praktizovania tejto výchovy švédske ministerstvo zdravotníctva uverejnilo štatistiku, podľa ktorej napr.

- počet prerušení tehotenstva u dievčat pod 15 rokov stúpol o 260 %,
- počet tehotenstiev u dievčat pod 14 rokov stúpol o 900 %,
- zvýšil sa aj výskyt pohlavných chorôb u mládeži pod 14 rokov a zvýšila sa kriminalita mládeže.

Máme oprávnené obavy, že morálny podtext týchto západných filmov bude zhodný s oficiálnym trendom svetových agentúr OSN /UNFPA - ktorá rieši svetové populačné otázky a UNESCO-pre výchovu, vedu a kultúru/ /3/. Túto "novú morálku" možno zhrnúť názorne do niekoľkých viet: Neviazaný pohlavný život mladistvých je prirodzený prejav života. Máš naň nárok. Len musíš byť opatrný, aby nedošlo k otehotneniu a aby si sa pohlavne nenakazil".

Upozorňujeme, že psychická úroveň dieťaťa v predpubertálnom a pubertálnom veku nie je ešte schopná pochopiť a osvojiť si etické formy sexuálnych a erotických vzťahov, prejavov zamilovania, lásky, úcty, ohľaduplnosti, priateľstva /4/.

"Naučiť sa reči tela už v detstve" - ako bolo povedané na spomínanom školení lektorov sexuálnej výchovy - znamená v týchto filmoch naučiť deti technike sebaukájania a sterilného partnerského spoluzitia. Bez solídneho morálneho základu, ktorý však tieto deti ani pri najlepšej snahe rodičovskej výchovy nemôžu mať ešte osvojený, filmová inštruktáž otvorí pre ďalšie roky dospievania - a možno i na celý život - naplno bránu k požívačnému spôsobu života, k rekreačnému, t.j. ľahkomyselnému a nezodpovednému sexu, ktorý slúži iba pre zábavu, k promiskuite a k všeobecnému znemravňovaniu.

Tento zločin, spáchaný na celom národe, má vyrovnať škodu ojedinelého prípadu tragického konca tehotenstva jedného 16-ročného dievčata, ktorý v úvode reportáže ako impulz k nej uvádza redaktorka Nimrichová?

V socialistických štátoch sa zakazuje pornografia a prostitúcia. Vedia, že mravne narušený človek sa chová egoisticky, nezodpovedne, že jeho interpersonálne vzťahy a pracovná morálka sú na nízkej úrovni. Takíto jedinci nie sú schopní založiť a udržať prosperujúcu rodinu, záruku zdravej budúcnosti národa.

Európski demografovia sú znepokojení klesajúcou pôrodnosťou za posledných 10 rokov /5/. V NSR už v roku 1984 klesla pôrodnosť na podiel 1,32 dieťaťa na jednu ženu v plodnom veku. U nás sme už roku 1987 klesli pod 2,0, teda pod úroveň, ktorá je nevyhnutná pre reprodukciu obyvateľstva.

Optimistický názov školenia lektorov sexuálnej výchovy v Brne "Sexuální zdraví - součást zdravého způsobu života" nám pripomína pracovnú konferenciu Svetovej zdravotníckej organizácie /WHO/ z roku 1987 v Kodani /6/. Jej úlohou - medzi iným - bolo definovať pojem sexuálne zdravie, zistiť faktory ktoré ho ovplyvňujú a navrhnúť ukazovateľov, vhodných na vyhodnotenie jestvujúcej situácie, ako i snahy spoločnosti jednotlivých krajín na tomto úseku. Prítomní boli odborníci z 13 európskych krajín. Zo socialistických štátov bolo zastúpené Poľsko, ČSSR a Bulharsko.

Odborníci došli k uzáveru, že nie je možné vytvoriť takú definíciu sexuálneho zdravia, ktorá by bola platná pre celý svet. Ako jeden z dôvodov nezdaru bolo uvedené, že pri určení definície by bolo potrebné vymedziť, ktoré sexuálne chovanie je "zdravé" a tým vylúčiť "nezdravé" chovanie mnohých ľudí, čo by však mohlo viesť k obmedzovaniu ich slobody. Z uvedeného možno usúdiť, do akej miery je v súčasnej západnej liberálnej spoločnosti sloboda jedinca kladená nad nemenné princípy pravdy a dobra.

Kodaňská konferencia - bez snahy o nápravu - konštatovala nasledujúce tendencie vo väčšine štátov Európy, ktoré vyjadrujú "prebiehajúce zmeny v oblasti sexuality za posledných 20 rokov" a ktoré sú pre nás varovnými signálmi pokračujúceho úpadku v oblasti sexuálnej morálky:

- kladný postoj k sexualite dospelých,
- súhlas s pohlavným životom pred manželstvom,
- akceptovanie sexuálnych prejavov na verejnosti,
- častejšia ekonomická nezávislosť žien,
- pohlavné vyjadrenie ženy nielen v manželstve, ale aj mimo neho,

- nezosobášené páry, ktoré vytvárajú rodinu,
- častejšia verejná diskusia o sexualite, antikoncepcii a potratoch.

V diskusiách o antikoncepcii a potratoch sa skrýva celosvetové zameranie proti ľudskému životu, ktoré sa díva na dieťa ako na bremeno, obmedzujúce slobodu ženy, znižujúce životnú úroveň rodiny a ktoré vedie k preľudneniu sveta. Toto nezdravé, nekresťanské myslenie sveta vedie pomaly, ale isto k vymieraniu tzv. západnej civilizácie!

Literatúra:

1. Satmaria J.S.: The social Effecta of Contraception.
Int. Rev. of NF, č. 3, r. 9 /1985/, str. 202-219.
2. Nachrichten der europäischen Burgerinitiativen zum Schutze der menschenwurde, č. 4 /1988/.
3. Príručka UNESCO pre prípravu učiteľov na populačnú výchovu, citované z článku.
4. Cramins, R.: Education of Africa a Yourth for Marriage. bull. NFP Council of Victoria č. 1, r. 13 /1986/, str. 5-8.
5. Rozinajová H. PhDr. CSc.: Pedagogika pre rodičov, Osveta, Martin 1988.
6. Notická red.: Znepokojení demografové
In: Mladý Svet, č. 50/1988.
7. Referát o konferencii SZO v Kodani
In: Praktický lekár č. 7, č. 68/1988, str. 279.

x x x x x

Rodičia, vychovávateľa, sociológovia, atď., zamyslite sa nad týmito faktami. Uvážte, že od budúceho školského roka sa budú školákom od 10 rokov vyššie premietat inštruktážne p o r n o f i l m y, kde sa d e t i budú učiť na figurínach technike pohlavného styku, navliekať prezervatívy a chlapcov viesť k sebaukájaniu. Filmy sú už ministerstvom školstva zakúpené. Mládež, ktorú chceme mravne vychovať aj tým, že ju prinavrátíme Bohu, má byť prostredníctvom škôl vedome m r a v n e r o z v r á t e n á !

Ide o budúcnosť mládeže. V TV štúdiu "Jezerka" sa hovorilo o tom ako mládež na ZŠ má byť vedená k znalostiam o sexuálnom živote podobne ako k hygienickým návykom, napr. k čisteniu zubov. Zdôvodňovalo sa to i prevenciou proti AIDS. Mnohým veria m rodičom sa to môže zdať vieryhodné, avšak dôsledky tejto "výchovy" na neuvádzajú.

Ide o tisíce nevinných detí, zaoberajme sa uvedeným problémom. Nastala chvíľa, kedy treba ukázať, že sme kresťania. Využime svoje právo na morálnu výchovu svojich detí. Posielajme protestné listy redakcii časopisu "Vlasta", odd. 2360279, Jindřišská 5, 116 08 Praha.

Rozprávajme o pripravovanej akcii známym, priateľom, v rodinách, na pracoviskách, na schôdzach ZRPŠ a inde. Pomôžme zamedziť premetaniu filmov na ZŠ svojimi protestnými akciami!

SVEDECTVO - zjavenie "MATKY BOŽEJ" na Ukrajine

Je rok 1937 - UKRAJINA - oblasť Ivanofrankovsk, kde sa nachádzam ako pracovník ČSSR.

Som pevnej katolíckej viery a opisujem to, čo som na vlastné oči videl a cítil - nech mi je Pán Boh svedkom!

Začiatkom mája - mesiaca zasväteného prečistej Panne Márii, rodičke Božej. Po Ukrajine sa rozniesla správa, že v malej dedinke Hrušinská sa zjavuje Matka Božia a z celej časti ZSSR tam vo dne i v noci putujú zástupy ľudí.

Rozhodli sme sa spolu s mojím priateľom - verným katolíkom, že tam pôjdeme. Dedinka bola od nás vzdialená približne 100 km, ale spoj bol veľmi ťažký, museli sme niekoľko krát prestupovať a nakoniec ísť pár kilometrov peši, kým sme sa dostali na miesto tak túžobne očakávané. Keď sme v poslednej stanici vystúpili z vlaku, videli sme tisíce ľudí idúcich tam a späť. Bolo jasné nebo a slnko pomaly zapadalo.

Priateľ a ja sme boli unesení vidinami a plní napätia, očakávania a radosti sme sa ponáhľali k svojmu cieľu. Po ceste sme sa modlili ruženec a rozjímali. Cítili sme zvláštnu atmosféru a takú prítomnosť Božiu, že sme sa tešili ako malí chlapci a obímali sa okolo plic i keď môj kolega sa blížil k päťdesiatke. Prvé čo nás prekvapilo bola ruská polícia, ktorá bola všade, ale proti takému davu bola bezmocná. Zastavovali len autá, ktoré pre množstvo ľudí nemohli ísť ďalej.

Konečne sme došli do vytúženej dedinky Hrušinská, kde sme sa pre veľké zástupy ľudí zo začiatku ťažko orientovali. Konečne sme sa ocitli pred dreveným kostolom zatvoreným už vyše tridsaťpäť rokov, preto sa do vnútra nikto nedostal. Postavili sme sa asi 10 metrov pred kostol a modliac sa pozerali sme naň. Odrazu sme videli niekoľko stovák ľudí ako vykriekli a s úžasom bežali na jednu stranu kostola. Ukazovali na strechu kostola, kde vraj stojí presvätá Panna Mária. Nič sme s priateľom nevideli a pýtali sme sa ruských žien čo vidia, lebo ako vo vytržení pozerali na jeden bod a vydávali zo seba nadšené vzlyky. Hovorili, že ona tam stojí na streche a pozerá na nás ľudí, že je celá v bielom a modrom.

Tieto momenty sa stále opakovali a tisíce ľudí stále behalo sem a tam a stále ukazovali na bod, kde ju videli. Ostatní ľudia, ku ktorým som patrila aj ja, zatiaľ nič nevideli, len túžobne hľadeli na kostol...

Môj priateľ zrazu zostal stáť celkom nehybne a akoby v polospánku vykrikoval: "Vidím ju, vidím - to je nádhera a zasa tam, pozri..." hovoril, ale ja som nič nevidel. Bol som smutný, ale plný nádeje.

Uvediem niekoľko zážitkov môjho priateľa: Zrazu v okne kostola, ktoré sa skladalo z priesvitných štvorcových tabuliek skla, videl niektoré tabuľky červené, biele, modré a potom zbadal obraz ako sa Mária na kolenách modlí. Bola celá akoby zlatá a okolo hlavy mala zlatú svätožiaru. Potom na inom mieste kostola videl ako sv. Jozef sedí v červenom rúchu a má ruky rozťahnuté k malému Ježiškovi, ktorý bežal do jeho náručia. Ďalej videl Pannu Máriu pod krížom ako drží v náručí mŕtveho Ježiša. Dva, tri razy povedal: "Aká je smutná".

Pred nami stál chlapec vysoký asi 190 cm, keď odrazu odskočil dozadu a bol celý prestrašený. Spýtal som sa ho čo videl. Plný strachu a rozrušenia trhane rozprával čo videl: "Bola celá čierna a natáhovala na mňa ruky."

Áno veľa ľudí ju videlo čiernu - veľa ľudí sa sem prišlo pozrieť zo zvedavosti. Ten kto mal ťažký alebo smrteľný hriech, tomu sa ukázala v čiernom. Dúfajme, že sa títo ľudia polepšia a obrátia.

Slnko zapadlo a nastala noc. So západom sánka ľudia prestali vidieť úkazy Panny Márie. Z diaľky sem svietili dva reflektory upevnené na dvoch neďalekých stromoch, takže časť bola osvetlená. Ako keby som cítil ďalší úkaz Panny Márie, stúpil som si asi tri metre pred balkón kostola. Odrazu som zbadal svetelný kruh, v ktorom sa ukázala Panna Mária v životnej veľkosti s malým dieťaťom Ježišom v rukách. Po chvíli o kúsok ďalej som videl Pannu Máriu ako kráčala v náručí mala Ježiška, ktorý mal k nám otvorenú náruč, ako keby hovoril: poďte ku mne všetci, tu budete v bezpečí. O chvíľu sa zasa Panna Mária ukázala, ale z boku. Mala ruky zopäté v modlitbe s pokorne sklonenou hlavou.

Keď som sa obzrel za seba videl som dlhé rady ľudí asi tak desať tisíc. Všetci sme sa horlivo modlili a boli sme preniknutí Božou prítomnosťou... Pri týchto posledných zjaveniach sme ju videli všetci ako tieň ostrých obrysov. Veď sme nehodnili, aby sme Pannu Máriu videli takú, aká je v skutočnosti. Ako ju napr. videla sv. Bernadeta v Lurdoch. Posledný raz sa Panna Mária ukázala o polnoci. Nikomu z nás sa nechcelo odísť, ale dážď nás rozohnal.

Tohto zjavenia som bol svedkom dňa 21. mája 1987 v dedinke Hrušinsko. Zjavenia v tejto dedinke sa skončili 28. mája 1987, ako Panna Mária predpovedala. Všetky odkazy pre nás nám Panna Mária posielala cez dievčatko tejto dedinky, ktoré videlo Panu Máriu ako prvé.

Aké som mal pocity? Oslavujem Pána, lebo je milosrdný a chce, aby sme všetci dosiahli večnú spásu. "Ako žijem, hovorí Pán Jahve, nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, aby sa obrátil bezbožný od svojej cesty a žil. Odvráťte sa od svojich zlých ciest. Lebo prečo máte zomrieť dom Izraelov? /Ezechiel 33 kap./

V tomto modernom pretechnizovanom XX. storočí, na prahu roku 2000 nás Boh neustále volá a aj týmito zjaveniami dokazuje svoju živú prítomnosť. Ponúka svoju lásku - nám, tomuto svetu na pokračí mravnej skazy a úpadku. Počúvaj duša moja čo ti vraví Ježiš: "Hľa stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou." /Zj 3,20/

Každým zjavením nám Panna Mária chce niečo povedať. Z Ukrajiny odkazuje: "Pán Boh bude viesť s neveriacimi vojnu."

Oroduj za nás svätá Panna Mária, Matka Božia, Matka naša, ktorí sa k tebe utiekami a prived' nás k svojmu synovi Ježišovi Kristovi, Pánu a Bohu.

ŽIVOT BEZ VIERY V BOHA NEMÁ ZMYSEL

Skupina mladých z talianskeho mesta Arezza predstavila vo viacerých mestách Sovietskeho zväzu scénické pásmo so spevmi a hudbou s názvom "Svätý František Assiský, muž pokoja". Zvlášť pozoruhodné je to, že mladí kresťania z Arezza prišli do Moskvy na pozvanie pani Raisy Gorbečovovej. Ich zájazd v Sovietskom zväze trval od 25. decembra do 5. januára. Skupinu tvorilo 76 členov, z toho 50 mladých hercov, spevákov a hudobníkov. V skupine boli aj viacerí františkáni.

Vedúci výpravy, kresťanský laik Franco Vaccari, pred odletom do Moskvy vyhlásil: "Je to cesta priateľstva, pokoja a nádeje, lebo sme presvedčení, že dialóg, jednota kresťanských vyznaní a jednota európskych národov sú nevyhnutne potrebné pre ľudstvo blížiac sa k tretiemu tisícročiu."

Prvý obrovský úspech zožali mladí z Arezza v leningradskom Zimnom paláci. Bolo to prvé náboženské predstavenie od Októbrovej revolúcie roku 1917. Sála bola nabitá najmä mladými. Vyše dvadsať ráz odmenili nadšeným potleskom strhujúce výkony mladých talianskych hercov. Oduševnený potlesk po skončení predstavenia trval dobrých päť minút. Súhlasným potleskom odmenili aj tvrdenie vedúceho výpravy,

Franca Vaccariho, že "predstavenie chce byť hudobnou a kultúrnou odpoveďou na evanjelium Krista".

Z mnohých zaujímavých svedectiev prinášame vyhlásenie známeho speváka moderných piesní Borisa Kribenšikova z leningradskej spevacej skupiny Aquarium: "Počas dvadsiatich rokov, čo spievam, som sa naučil, že život bez viery v Boha nemá zmysel."

V Moskve sa tiež predstavenie o svätom Františkovi Assiskom stretlo s veľkým nadšením obecnstva. No ešte prekvapujúcejšie bolo stretnutie mladých Talianov so skupinou tristo študentov filozofie, ktorí reprezentovali svojich štyridsaťtisíc kolegov z moskovskej univerzity. Ovzdušie stretnutia stručne vystihol jeden z prítomných moskovských študentov týmito slovami: "Za posledných sedemdesiat rokov meno 'Boh' a 'Ježiš Kristus' nebolo nikdy toľko ráz vyslovené na moskovskej univerzite ako dnes večer."

Podľa úradného programu stretnutie malo mať charakter kultúrnej výmeny a malo trvať pol hodiny. No hneď po prvých otázkach padli všetky bariery a vyvinula sa priateľská debata. A tak namiesto naprogramovanej pol hodiny stretnutie trvalo štyri hodiny. Najzaujímavejšia debata sa rozprúdila o viere, o jestvovaní Boha, o duchovnom živote a o pravdách viery. Isté dievča vyvolalo v sále dramatické ticho týmto tvrdením: "My mladí sme pochopili, že naši rodičia, škola a štát nás nepoučili o najdôležitejšej veci: o Biblii. Už od malička nás učili, že Boh nejestvuje. Ale teraz, keď máme dvadsať rokov, odrazu si uvedomujeme, že z nášho srdca a z nášho rozumu vystupuje na povrch životná otázka: Je naozaj pravda, že Boh nejestvuje? A my mladí odpovedáme: Boh jestvuje a my nesmierne túžime čítať Bibliu, ktorú u nás nemožno dostať, alebo len za úžasne vysokú sumu."

Niektorí študenti sa jej snažili protirečiť tvrdením, že v Sovietskom zväze je sloboda vyučovať ateizmus, takisto ako je sloboda vyučovať náboženstvo. Dievča však neochvejne tvrdilo: "Verejnému vyučovaniu náboženstva sa ešte stále kladú veľké prekážky." Do debaty, či v Sovietskom zväze je náboženská sloboda alebo nie, sa zapojili aj ostatní študenti.

Mladí z Arezza boli prekvapení, keď veľká väčšina študentov tvrdila, že napriek zdaniu a niektorým zmenám náboženská sloboda v Sovietskom zväze ešte nejestvuje. Padli aj celé desiatky ďalších otázok. Moskovskí študenti sa napríklad pýtali mladých Talianov, čo si myslia o rozdieloch medzi Katolíckou a Pravoslávnu cirkvou, o teológii oslobodenia, o postavení ženy v Katolíckej cirkvi, o pápežovi, o ateizme, o spásе neveriacich a tak ďalej. Na spomenuté otázky odpovedali mladí z Arezza, ale aj prítomní františkáni, najmä Otec

Bargellini, ktorý viac ráz podal majstrovský výklad o filozofických a teologických otázkach. Študenti mu oduševnene tleskali. Zvlášť vyzdvihol nevyhnutnosť nočnôt, ako je Boh, Ježiš Kristus, človek a jeho túžba po Bohu, ako aj jednota národov a ľudstva.

Na konci stretnutia mnohí sovietski študenti si pýtali náboženské knihy a posvätné predmety. "Pošlite nám Bibliu v ruskej reči - prosili takmer všetci - lebo chceme veriť a žiť podľa evanjelia." Podľa svedectva mladých Talianov v Sovietskom zväze možno kúpiť Bibliu iba na čierno za 200 až 700 rubľov. To je asi jeden až tri mesačné platy.

Druhou významnou udalosťou v Moskve bolo stretnutie mladých z Arezza s pravoslávnyim archimandritom Teofánom v novom sídle moskovského patriarchátu. Archimandrita informoval prítomných o niektorých zmenách týkajúcich sa väčšej náboženskej slobody v Sovietskom zväze. Na záver stretnutia archimandrita zhrnul odpoveď na viaceré otázky mladých z Arezza o ruskom národe a Cirkvi do tohto zaujímavého tvrdenia: "Podľa Ježišovho evanjelia, ktoré nie je móda, ale viera, ktorú treba hlásať, nejestvuje ani Grék ani Riman, ani otrok ani slobodný, ani Talian ani Rus, ale človek, a to človek vykúpený Ježišom Kristom, ktorého narodenie my, katolíci a pravoslávni, slávime po tieto dni. A v každom človekovi, teda aj v príslušníkovi ruského národa treba odкрыť Boží obraz."

Skupina mladých veriacich z Talianska navštívila aj litovské mesto Kaunas. Scénické pásmo predstavili v najväčšej kaunaskej farnosti so sto tisíc veriacimi. Farnosť spravujú piati kňazi saleziáni. Farský kostol bol preplnený veriacimi najmä mladými. Hoci v kostole chýbali kulisy, svetlá a elektrotechnické zariadenia, predstavenie sa vydarilo jedinečne. Litovskí veriaci hlboko prežívali symbolické scény zo života svätého Františka. Z ich očí vypadla nejedna slza.

Prítomných Litovcov priviedla priam do vytrženia scéna symbolického letu bratov františkánov, keď sa ich zakladateľ František Assiský úplne odovzdal Bohu, a teda zvolil si slobodu. Taliansky spravodajca, prítomný na predstavení, to opísal takto: "Scéna sprevádzal, ba pretrhol búrlivý potlesk trvajúci niekoľko minút. Litovský národ sa spontánne stotožňuje s touto scénou, ktoré pre nich symbolicky predstavuje vyslobodenie z područia Sovietskeho zväzu. V tomto područí žijú už 44 rokov a zo všetkých síl sa usilujú dosiahnuť slobodu a nezávislosť."

Po skončení posledného výstupu sa odohrala nezvyčajná udalosť. Kým ešte trval neutíchajúci búrlivý potlesk, na scénu vystúpili dve dievčatá, oblečené vo františkánskom rehoľnom rúchu a hercom, ktorí predstavovali svätého Františka a svätú Kláru, odovzdali dva biele kvety. Mladí z Arezza boli miho prekvapení, keď sa dozvedeli, že tie dievčatá sú naozaj františkánskymi sestričkami, ale tajnými. A skutočne, hoci v Litve sú rehoľné spoločnosti prísne zakázané, žijú tam a pôsobia tajní rehoľníci a rehoľníčky.

Keď sa predstavenie skončilo, litovskí veriaci oduševnene spievali vianočné piesne. Pri dojímavom lúčení všetci Litovci na čele s diecéznym biskupom a miestnym duchovným správcom takmer zborovo volali: "Pozdravte nám Svätého Otca! Povedzte mu, aby nás čím skôr prišiel navštíviť! Pošlite nám Svätého Otca! Pošlite nám Svätého Otca!"

/Slovenské hlasy z Ríma 3/1989/

CÍTTIA, ŽE SA VRACA-TÚ DOMOV

Tatjana Goričeva ako disidentka intelektuálnych kruhov v Leningrade /učila na vysokej škole/, po svojej konverzii od ateizmu ku kresťanstvu a po jej horlivom apoštoláte vo vysokoškolských kruhoch bola vykázaná zo Sovietskeho zväzu do cudziny. Zostala v západnej Európe, ktorá ju však z kresťanského hľadiska viery veľmi sklamala. Dôkazom skutočnej "perestrojky" v ZSSR je aj skutočnosť, že sa mohla vrátiť dnes do ZSSR na trojmesačnú návštevu a opäť sa vrátiť na miesto pobytu v západnom Nemecku.

Po návrate z trojmesačnej návštevy rodnej krajiny, istá nemecká novinárka mala s ňou tento rozhovor, ktorý uvádzame:

Otázka: "Pani Goričeva, vy ste boli pred ôsmimi rokmi vykázaná zo svojej vlasti a prekvapujúco ste mohli opäť na tri mesiace tam cestovať a byť v kruhu kňazov, veriacich a starých priateľov. Čo sa tam za osm rokov zmenilo a čo sa vás najviac dotklo?"

Odpoveď: "Našla som Rusko také, aké som ho opustila. V duchovnom zmysle sa málo zmenilo, ľud je nábožný a veriaci, každý kostol je ako slnko naplnené modlitbou. To zostalo. Potom som pozorovala, že oveľa viac mládeže je v kostole. Pred ôsmimi rokmi ich bolo okolo 20 %, dnes je ich v každom kostole 50 %. Znovuzrodenie ide ďalej. V Leningrade v poslednom čase znovu otvorili deväť kostolov. Po zrušení registrácie krstov /kontrolovanej štátom/, ľudia sa všade dávajú krstiť vo veľkom počte. Dnes možno povedať: ľud sa necháva krstiť. Celé rodiny sa dávajú krstiť aj bez toho, že by veľmi dobre poznali evanjelium."

lium. Môj duchovný otec povedal, že prichádzajú "z vnútorného pocitu istoty", lebo pochopili, že v tom je tu záchrana.

V dedine môjho duchovného otca v sobotu a v nedeľu je štyridsať až päťdesiat krstov a vo všedné dni týždňa okolo desať denne. Vo veľkých mestách ako napr. v katedrále v Leningrade je každý deň okolo dvesto krstov. Často trvajú krsty celý deň. V kostole našej dediny sú dnes traja kňazi. Jeden slúži liturgiu a druhí dvaja v tom čase krstia. V nedeľu sa prichádza už o šiestej hodine ráno, hodinu pred bohoslužbou, druhá je potom o desiatej hodine. Kostol je stále preplnený. V priemere prichádza okolo tisíc veriacich zo všetkých okolitých dedín. Nie je ešte dostatok otvorených kostolov. Pre päť miliónov ľudí v Leningrade je asi dvadsaťkostolov. Sú veľké, ale nestačia. Po bohoslužbe idú mnohí na "agape" /pohostenie/ do domu kňaza..., ale otec Alexander nás musí často nechať, lebo stále prichádzajú ľudia, čo sa chcú dať pokrstiť.

Otázka: "Otec Alexander je ten istý kňaz, ktorého ste našli pri svojom obrátení?"

Odpoveď: "Hej, to je ten istý kňaz; zostal mi verným a ja jemu. On ma vedie a keby nebolo jeho, bola by som stratená. On je veľmi optimistický, čo sa týka vývoja. Je to duchovne silný kňaz, ktorý už pred začiatkom perestrojky bojoval a úrady ho rešpektovali. Dosiahol všetko, za čo sa zasadil a bol na čele cirkevného hnutia. Pred ôsmimi rokmi kňaz bol ako nejaký otrok, lebo "starší" /cirkevní tajomníci/ boli dosadení štátom. Často to boli ateisti, ktorí dokonca zakazovali bohoslužby a namiesto toho pozerali televíziu. Teraz môžu kňazi sami rozhodovať. Pre otca Alexandra znovuvytvorenie kostolov je rozhodujúcim pokrokom. Zásadne je teraz možné, ak sa dvadsiati veriaci podpíšu osvedčia, môžu založiť cirkevnú obec a žiadať kostol. Potom všetko závisí od úradov. V Leningrade sú úradníci hrozní. Treba bojovať, treba ísť do Moskvy, kde úradníci reagujú ochotnejšie.

Otázka: "Ako sa odohráva tento boj veriacich?"

Odpoveď: "Tento boj sa odohráva denne. Napr. ako za navrátenie katedrály v centre Leningradu, ktorú použili na ateistické múzeum. Kňazi a veriaci začali hladovku, aby sa múzeum zatvorilo a kostol bol vrátený späť Cirkvi. Hoci veriaci verejne robili hladovku, nenapísalo sa o tom nič ani na západe. Kresťania prehlásili, že sú ochotní za túto vec aj život položiť. Bola podaná žiadosť aj Gorbačovovi. Táto katedrála má pre nás taký význam, ako bazilika svätého Petra v Ríme pre katolíkov. V múzeu je i oddelenie o činnosti inkvizície..., všetko je zamerané proti Cirkvi. Oltár tam ešte stojí a ľudia sa idú k nemu modliť."

Otázka: "Aký postoj má voči Cirkvi vedenie v Moskve podľa vašej mienky? Je súčasný priateľský postoj úprimný?"

Odpoveď: "Zdá sa, že štát skutočne chce, aby Cirkev existovala. Je to priaznivý čas pre Cirkev. Samozrejme, že sú to aj gestá voči západu, ale Gorbačov je mienky - čo sa javí aj v tlači - že spoločnosť je demoralizovaná. Pri snahe o novú morálku a otvorenosť Cirkev hrá veľkú úlohu. A jedinou morálnou silou je Cirkev. Toto je viditeľný trend komunistov. Aj môj duchovný otec to potvrdil. Prichádzajú k nemu komunisti a hovoria: Dajte nám katechizmus, aby sme mohli vychovávať naše deti."

Otázka: "Keď hovoríte, že žiadajú krst na základe určitého vnútorného pocitu, čo tým myslíte?"

Odpoveď: "Musím rozpovedať ako to bolo u mňa a u mojich priateľov. Pozrite, v Sovietskom zväze sa všetko zničilo. Sedliacky stav vyhubili a boli sme predsa na 90 % roľníckou krajinou. My sme stratili svoju zem. Ľudia boli vytrhnutí z koreňov. Zničila sa rodina. Teraz nám zostala len Cirkev, ktorá prevzala na seba všetky tieto funkcie. Cirkev je ruskou zemou. Cirkev je matkou. Cirkev je domovom. V mojom živote to bolo tak, že som nikdy nezažila a nepoznala, čo je zem a rodina. Tak dnes Cirkev zahrňa v seba všetky hodnoty. A toto ľudia cítia, že bez týchto hodnôt nemôžu žiť. Nijaký človek nemôže žiť vykoronený. To, že v kostole je modlitba taká silná, cítia všetci, že tam sa čosi deje. Tak prichádza náboženstvo silou zážitku záchrany, nie teda iba prostredníctvom rozumnosti. Sú i ľudia - ako napokon aj na západe - ktorí veľa hovoria o Bohu, ale do kostola nejdú."

Otázka: "Ako prijíma kňaz nových a čo im hovorí?"

Odpoveď: "Pre kňazov je to veľmi ťažké, vykonávajú preťažkú prácu, až do vyčerpania. Každému venujú slovo a začínajú pokrstených vyučovať. Učia ich modlitbám a pozývajú ich na nedeľné bohoslužby. Ku každému majú slovo lásky a posilnenia. Videla som, ako otec Alexander hovoril. Je vždy otcom, ihneď chápe ľudí, vie čo potrebujú. Všetci ľudia sú plní radosti, krst je veľkou slávnosťou. Mohli by ste pozorovať, ako sa menia tváre. Niektorí mladí ľudia po krste a svätej liturgii vyzerajú ako anjeli. Oni vôbec nevedia, čo je liturgia, nepoznajú evanjelium, ale predsa cítia, že sa vrátili domov."

/Živé slovo, dec. 1988/

TICHO LIEČI A HUDBA MÔŽE BYŤ DROGA

Veľa veľkých objavov sa zrodilo v tichu. Mnohí nadobudli vysoký stupeň duchovnosti až vtedy, keď sa dostali do tichej samoty. Ale "dnes je veľa ľudí, ktorí neznášajú ticho..." tvrdí profesor dr. Harri Willm, psychiater a neurológ. Tento vedúci lekár Psychoterapeutického oddelenia Krajskej nemocnice v Šlezvicku pozná však aj pozitívny účinok hudby. Už dvanásť rokov ho používa ako terapeutický prostriedok na liečenie psychických ochorení. Profesor Wills ďalej hovorí: "Hudba pomáha pri prekonávaní strachu. Pokiaľ účinkuje, strach mizne. Preto spievajú matky svojim deťom uspávanky: dieťa má strach pred odlúčením, pred tým, že bude samo v postielke. Pieseň tento strach odstraňuje".

O liečivom účinku jemných zvukov sa vedelo už v stredoveku. Stretávame sa však aj s hudbou ako ničivou silou. V starej Číne existoval trest smrti vykonávaný "pomocou" hudby. Pokladali ho dokonca za najhroznejší a najobávanejší trest: nepretržitým účinkom mohutného a neznesiteľného hluku došlo nakoniec k zlomu vo vegetatívnych funkciách organizmu.

Dr. Herman Rauhe, profesor a riaditeľ Vysokej školy muzických umení v Hamburgu je zástancom nasledovného názoru: "Účinok je vždy ambivalentný. Podobne ako pri povzbudivých a liečebných prostriedkoch, napr. čaji alebo káve - ale aj alkohole a psychofarmakách - cieľavedomé a správne dávkovanie môže byť blahodárne a účinné. Avšak zneužitie alebo predávkovanie má práve opačný účinok".

A práve za takéto predávkovanie pokladá spomínaný vedec neustálu záplavu hudby. Profesor Rauhe ďalej tvrdí: "Človek sa dnes už prakticky nemôže vyhnúť nepretržitej záplave akustických vzruchov, pretože by potom nemohol vstúpiť do žiadneho supermarketu, obchodného domu, reštaurácie, hotela či lietadla".

V súčasnosti už existujú firmy, ako napríklad frankfurtská "Muzak", ktoré sa špecializujú na produkciu hudby na podfarbovanie prostredia.

Táto strategicky vyrábaná "funkčná hudba" má poslucháča aktivovať, ako akási osviežujúca zvuková sprcha. Či už na bežiacom páse alebo pred plnými regálmi v obchodoch - všade majú jemné zvuky ľahkých melódií tú istú funkciu. Avšak - ako varuje berlínsky profesor dr. Hans Peter Reinecke - nikdy nie bez následkov: "Pretože ak sa pasívna fáza nálady človeka vyrovnáva veselou hudbou a aktívna zasa uspokojujúcou, odporuje to prirodzenému priebehu biorytmu".

Keď melódia doznie, zdanlivé vznášanie sa v oblakoch vystrieda navybnutne sklúčenosť a ochabnutosť. Moc hudby prispieva v tomto prípade k bezmocnosti ľudí: hudba ovláda "celé ľudstvo po duševnej aj telesnej stránke" /Rauhe/.

Skutočnosť, že sme hudbe tak bezmocne "vydaní na milosť a nemilosť", možno vysvetliť dejinami nášho vývoja. Receptory sluchu sú podstatne citlivejšie ako chuťový zmysel. Veď naším predkom slúžili na varovanie. Uši sú preto vždy nastavené na "príjem". Najmenší akustický signál alarmuje v zlomku sekundy celé telo. Náš krvný obeh, povzbudený tzv. stresovými hormónmi /adrenalinom a noradrenalinom/, dostane bleskurýchlo prostredníctvom centrálného nervového systému, hormónov a vegetatívneho nervového systému energetické zásoby vo forme mastných kyselín a uhľohydrátov. Aj za akéhokolvek pouličného ruchu, ktorý zvyšuje zvukovú hladinu, počuje matka v spánku i ten najtichší zvukový prejav svojho dieťaťa a zobudí sa. Deti predtým ako sa narodia, reagujú na akustické vzruchy prostredníctvom tepu matkinho srdca. Niekoľkodňoví kojenci sú už schopní rozlišovať tóny rozličnej výšky - ešte skôr, ako sú schopní prvých presnejších zrakových vnemov.

Hudba navyše ovplyvňuje náš citový život a myslenie. Aby mohli analyzovať priame reakcie na hudbu, uskutočnili v polygrafickom laboratóriu Krajskej nervovej kliniky v Salzburgu klinické pokusy. k Týmto prof. Rauhe hovorí: "Experimenty s pokusnými osobami ukázali, že akusticko-hudobné rytmy majú schopnosť ovplyvniť pulz srdca a ďalšie vegetatívne funkcie ľudského organizmu - krvný tlak, obeh krvi, prekrvenie orgánov, tráviaci proces atď - sa pod vplyvom hudby menia.

Najmä na elektricky zosilnenej populárnej hudbe sa zistili - v závislosti od sily zvuku - veľké dávky hormónov, ktoré uviedli poslucháča do stavu, aký vyvoláva účinok drogy. Profesor Rauhe tvrdí, že "za určitých podmienok sa hudba môže stať takou istou drogou ako onaný jed".

Táto "zvuková droga" môže teda viesť k závislosti! A nielen to: prebytočné energetické rezervy, produkované prostredníctvom stresového mechanizmu, postupne zapríčiňujú telesné poruchy. Profesor Rauhe tvrdí: "Ak sa tieto energetické zásoby včas neodbúrajú, dochádza k usadzovaniu na stenách ciev, k arterioskleróze a k porušeniu krvného obehu. Hrozí, že hudba sa stane pôvodcom chorôb prvého rádu".

Už dlho sú známe poruchy sluchu, na ktoré trpia hudobníci z rockových skupín. Mnohí z nich zapínajú na koncertoch svoje zosilňovače čoraz silnejšie len preto, lebo sami seba zle počujú. Pri koncertoch Boba Seegera v Hamburgu duneli bubny tak silno, že spolu s nimi vibrovali aj telá poslucháčov.

Tu už nepomáha ani ochranná vata do uší, preto mnohí profesionáli - ako napr. hamburský producent Frank Dostal - na koncerty nechodia.

Avšak ani hrôzostrašné oznámenie - ako napr. z univerzity v Iz-mire, že hlučná diskotéková hudba vyvoláva "u myši homosexualitu a u prasat hluchotu" - neodstrašujú diskotékových fanúšikov. Opojny účinok "drogy zvanej hudba" sa totiž dostavuje až pri "disko-sile" zvuku. Zvláštnu úlohu hrajú pritom tóny a zvuky bubnov, ktorých účinok, privádzajúcich ľudí do tranzu, je v Afrike a karibskej oblasti už oddávna známy. K tomu sa podľa prof. Willmsa pripájajú v diskotékach bežné svetelné vzruchy a skupinovo-dynamické procesy.

Podľa Willmsovho názoru ten, čo sa snaží dosiahnuť dobrú náladu týmto spôsobom, potláča len svoj strach: "Hudba totiž sprostredkúva nasledovný pocit: svet a ja sme jedno, tak ako raz bolí dieťa s matkou predtým, než ho od nej oddelili pôrodom. Hudba pôsobí anxiolyticky, t.zn., že viaže - odstraňuje strach a vracia jednotlivca do prastavu pred odlúčením".

Psychiater sa však bojí zneužitia: "Hudba je zázračný prostriedok, ktorý možno využiť na manipuláciu: Prináša nebezpečenstvo z vyhľadávania povrchnosti. Človek zrazu neznesie ticho a voľnú chvíľu. Hudba teda ovplyvňuje osudy ľudí".

Skutočnosť, že ľudia sú presvedčení, že bez hudby nemôžu viac žiť, nie je nijakou víziou budúcnosti. Študenti, ktorí pri školských prácach potrebujú hudobný doprovod, sú rovnako závislí ako úradníci, ktorým bez prenosného rádia na písacom stole nič nepríde na um. Nejde ani o žiadny vedecko-fantastický film, keď sa na uliciach veľkomiest alebo na plážach objavuje čoraz viac ľudí so slúchadlami. Sú to symptómy spoločenskej choroby.

Prof. Rauhe vidí len jednu cestu smerujúcu k vyliečeniu: "Nech to zneje akokoľvek rozporuplne: človek sa musí najskôr oslobodiť od hudby, jej masového, nevedomého a nekritického prijímania, aby k nej a k aktívnemu, vedomému a tvorivému zaobchádzaniu s ňou mohol nájsť správnu cestu".

DNEŠNÁ SUPERDRÓGA - SATANSKÉ HNU Tie

Už sme upozornili vo 4. čísle nášho tohoročného obežníka pod titulom "Oživený satanizmus" na toto hnutie, ktoré vzniklo i u nás. V západnom Nemecku veľmi rozšírený časopis "Stern" priniesol na túto tému zvláštny článok. Okrem iného píše o tom, že sfanatizovaní príslušníci tohto hnutia nosia rôzne odsnaky, napr. obrátený kríž, päťcípú hviezdu alebo magické číslo 666.

V knihe Zjavení svätého Jána /Apokalypse/ o tomto čítame: "V tomto je múdrosť: Kto má rozum, nech spočíta číslo šelmy; je to číslo človeka a jeho číslo je šesťstošesťdesiatšesť" /Zjav 13,18/.

To značí: číslo 6 je nedokonalé, lebo vzniká zmenšením sedmičky, čísla posvätného. Preto číslo 666 predstavuje diabolského človeka, ktorý neprávom uzurpuje práva patriace iba Bohu!

Členovia satanského hnutia sú nabádaní k uvereniu, že príde satanovo kráľovstvo. V tomto zmysle spievajú rôzne výstredné rockové piesne, oddávajú sa nadmernému pitiu alkoholu, sexuálnym orgiám, konzumujú rôzne drógy a zaväzujú sa k tomu, že každý deň urobia aspoň jeden zlý skutok!

Superdrógou tohto hnutia je nočná "čierna omša", ktorá je vrcholným rúhaním proti najsvätejšej obeti svätej omše, lebo v nej zaznieva a ohlasuje sa iba rúhanie voči Bohu a zlorečenie.

Temným skutkom satanského hnutia je tiež znesväcovanie kresťanských cintorínov, krížov, sôch a vrcholom tohto všetkého je znesväcovanie najsvätejšej Eucharistie.

V tomto duchu členovia satanského hnutia pri rockovej hudbe, požívaní drog a konzumovaní alkoholu zborovo volajú: "Lucifer, pán temnôt, vypočuj nás!"

Čo máme proti tomuto hnutiu robiť? Tam, kde sú náznaky, že toto hnutie začína existovať, musíme so všetkou vážnosťou znova a znova upozorňovať mladých ľudí na veľmi zhubné následky pre dušu i telo u tých, ktorí sa k uvedenému hnutiu pridávajú.

Ešte dôležitejšie je čo najviac zintenzívniť naše bohoslužby, a to v každom smere, aby hlavne mladí účastníci boli naozaj zapálení pre Krista a pre šírenie jeho kráľovstva! Kráľovstva pravdy, a života, svätosti a milosti, spravodlivosti, lásky a pokoja!

Najdôležitejšie je z i n t e n z í v n í ť m o d l i t b y a o b e t y na tento úmysel, aby všetci a hlavne naši mladí veriaci ostali s láskou a nadšením vždy verní Kristovi a jeho Cirkvi. Tí, ktorí sa nechali zviest' na bludnú cestu, aby sa znova spamätali, lebo iba Kristus nám môže povedať: "Ja som Cesta, Pravda a Život, kto pôjde za mnou, ten nebude blúdiť!"

SVEDOK

Keď som mal trinásť dní, bol som pokrstený. Tým skončila starosť o moju náboženskú výchovu zo strany najbližších príbuzných. Napriek tomu, semeno bolo zasiaté a ja som túto skutočnosť vedel doceniť až oveľa neskôr. O dvadsaťsedem rokov, keď som chodil súkromne na katechizmus.

Vyrástol som v meste a tak na mňa postupne vplývali jeho inštitúcie a kultúra: škola, kino, televízia, rozhlas, noviny atď. Samozrejme zo začiatku som všetko prijímal a všetkému veril. Priemerne vnímavý človek "to" ale raz musí "prehliadnuť". A tak som postupne spoznával, čo nie je pravda. Začal som hľadať. Počas strednej školy som prešiel rôznymi, hlavne literárnymi a filozofickými "izmami" novoveku a súčasnosti a k tomu sa pridali zlomky z ázijských náboženstiev.

Počas vysokej školy som sa s tým všetkým "rozišiel" a nezostalo nič. A opäť som vedel, kam nepatrím a aký nie som. Takto som sa prakticky vylučovacím spôsobom dostal ku kresťanstvu. Viedla ma k tomu zvedavosť: Odkiaľ sme a kam ideme? Opatrne ma k tomu nasmeroval tiež starší kamarát a myslím, že začínali byť vyslyšané aj modlitby mojej starej mamy.

Jeden z prvých zvláštnych zážitkov bolo narodenie môjho syna. Pocítil som, že ja nemám na to moc, aby som vedel povolať ľudskú bytosť k existencii. Vtedy som šiel svätokrádežne na sväté prijímanie. V snahe prijať vlastného syna poriadne, prijal som aj telo Syna Božieho. Keď som neskôr s manželkou chcel dať syna pokrstiť, začali problémy. Neboli sme cirkevne sobášení. Mal som na výber: buď to všetko absolvujem poriadne a prijmem naplno, alebo zasa zahrám v živote divadlo. Dostal som sa ku kňazovi a povedal som mu, že mi ide o Boha, nie o kresťanstvo, islam, alebo budhizmus. Moja polročná príprava vyvrcholila cirkevným sobášom a krstom syna.

V tom čase bol môj otec chorý, ležal v nemocnici. Dnes prichádzam na to, že moje úplné obrátenie vlastne súviselo s jeho smrťou. Môj otec bol neveriaci a už dávno uprednostnil vedu pred vierou. Jeho zdravotný stav bol taký, že všetci sme si uvedomili, že začína koniec, ale nik sa neodvážil povedať to nahlas. Otec viditeľne chradol. Čakala ho posledná operácia. Všetci sme vedeli, že výsledok iba potvrdí naše najhoršie obavy do budúcnosti. Bolo treba konečne urobiť dačo pre záchranu otcovej duše. Začal som modlitbou, do ktorej som "vtiahol" najskôr synka a neskôr sa pridali i ďalší. Stalo sa, že otec skoro vyhodil vlastnú matku z nemocničnej izby len

preto, že sponenula pred ním meno Božie. Navštívil som kňaza, ktorý prisľúbil pomoc. Chcel som do modlitieb zapojiť i svoju matku, ale márne. Vraj je "to beznádejné a nemá to zmysel".

Kňaz zapojil do modlitieb asi sto detí. V jednu vhodnú chvíľu som otcovi oznámil, že príde návšteva - môj známy, kňaz. Otec nestihol protestovať. A ja som sa tešil. Na druhý deň sa návšteva vydarila a otec prijal tri sviatosti: sviatosť zmierenia, Oltárnu a pomazanie chorých. Od tejto chvíle sa začal cítiť lepšie a lepšie. Kásal mi priniesť Bibliu. Pokiaľ vládol, čítal, modlil sa. Ešte raz túžil stretnúť sa s kňazom a to sa mu i splnilo. Potom sa začal cítiť horšie a horšie. Náš prvý a posledný rozhovor na náboženskú tému bol veľmi krátky:

"Otec, neboj sa, stretneme sa!"

"Viem, ani ty sa neboj!"

"Modlíme sa za teba, aj môj synček Dávid sa modlí."

"Ďakujem!"

O niekoľko hodín mi telefonicky oznámili, že otec zomrel. Prvé slová, ktoré sa mi vydrali z úst boli: "je zachránený".

Napätie posledných dní, týždňov, mesiacov upadlo a prišiel úžasný pokoj. A ja som si uvedomil: Zostal mi už iba jediný Otec!

Keď som sa stretol so svojím priateľom, spýtal sa ma, ako sa má otec. "Dobre", odvetil som. "Už nemá bolesti - pýta sa ďalej - takže ho pustia domov?" "Nie, zomrel", odvetil som. Povedal som to však s takým pokojom, že priateľ sa obrátil a odišiel, mysliac si, že som zošalel.

Cirkevný pohreb môjho otca šokoval mnohých jeho kolegov, známych a priateľov. Nevedeli si vysvetliť otcovu zmenu. A mama začala opäť po tridsiatich rokoch pristupovať k sviatostiam.

POMÔŽ MI

Pri poslednom súde povie Kristus tým, čo sú na pravej strane: 'Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.' /Mt 25,34-36/

Pri poslednom súde nebudeme súdení podľa toho, ako často sme chodili do kostola, na koľkých stretnutiach sme boli a aké množstvo sme prečítali a našťudovali náboženskej literatúry, ale koľko sme mali lásky. Lásku máme šíriť všade tam, kde sa nachádzame. Majme

otvorené oči, buďme vynaliezaví a prideme na množstvo spôsobov, ako prejaviť lásku k blížnym. Ponúkame vám jeden z možných spôsobov.

Vo svete existuje veľmi páľčivý problém. Denne zomiera 40 000 ľudí od hladu. Každé dve sekundy jeden človek. Ak čítaš tento časopis pol hodiny, zomrie za túto chvíľu 900 ľudí od hladu. Necítiš vo svedomí, že by si im mal pomôcť? Kto im má skôr pomôcť, ak nie my veriaci? Vyjdime už zo svojho ja a pomôžme ľuďom, ktorí to nutne potrebujú. Pýtaš sa, ako im môžeme pomôcť?

"Zástupy sa ho pýtali: 'Čo teda máme robiť?' On im odpovedal: 'Kto má dvoje šiat, nech dá tomu, čo nemá nijaké, a kto má jedlo, nech urobí podobne!'" /Lk 3,10-11/

Necítíme, že máme vo svojej domácnosti viac ako nutne potrebujeme? Môžem byť šťastný, keď sa dosýta najem, teplo oblečiem a iný vedľa mňa zomiera od hladu a chveje sa zimou? Či sa môžeme vyhovárať, že v našom okolí nevidíme nikoho hladovať a k tým, čo sú niekde v Afrike, sa nemôžeme dostať? Či im nemôžeme poslať v balíku niečo zo svojho nadbytku? Odteraz sa už nemôžeš vyhovárať, že si o tomto probléme nevedel.

Počuj volanie Krista, ktorý kričí v malomocnom dieťati: "Ujo, prosím vás, pomôžte mi! Som hladný, je mi zima a nemám lieky, aby som sa mohol vyliečiť. Keby ste vedeli, ako veľmi trpím..."

ČO MÔŽEME BIEDNYM TERAZ POSIELAŤ

Vieme, že od 15.11.1988 je nová úprava vo vývoze tovaru. Nesmie nás to znechutiť a povedať si: nedá sa.

Láska nesmie prestať, ona je vynaliezavá i trpezlivá. Hladných a nahých je vo svete stále mnoho. Prosia a veľmi pýtajú, počujme ich hlas, preto ďalej posielajme.

Posielať môžeme:

- textílie: nové i staršie /zachovalé a čisté/, oblečenie vrchné, mužské i ženské, nohavici, sako, jarníky, kostýmy a šaty i blúzky, čiapky letné proti slnku, vreckovky, zbytky partiovej látky ako tesil a podobne /nie bavlnené tkanivo/;
- veci dennej potreby: pršiplášte PVC, krém-gáforový, pamela, indulóna, nivea, alpa, taniere a misy PVC, poháre i malé komp. misky /aj po 2,-Kčs/, hlinikové lyžice, ihly, nite, meter, guma prádlová atď., hračky, lopty-detské /nie športové/ i nafukovacie do malých balíčkov, sedačky /pre chorých, starších misionárov a sestričky. Na stoličky i pod hlavu PVC/, kefy;
- školské potreby: zošity linkované a štvorčekové i čisté malé po 40 hal. gul. perá, /učia ich čítať a písať - potrebujú všade/

- deky /prikrývky/, spray-e proti hmyzu, prášok na čistenie ESO, detské nožičky, kojenecké fľaše;
- niektoré potraviny: 1-2 kg cestoviny, strukoviny, cukor i cukríky, sušienky atď., ale na vývozné povolenie, čo nám na predpísanom tlačive vydá colnica. Tiež iné veci sa môžu takto vyvážať podľa zoznamu, tu sa však platí správny poplatok 100 % hodnoty vyvázaných inak zakázaných vecí, čo sa nalepuje v kolkoch na žiadosť pri vybavení.
- známky - neodlepujeme, ale vystrikujeme z obálky aj s pečiatkou pošty, a to dookola známky a pečiatky s 1 cm okrajom z obálky /tak majú správnu hodnotu/. Prosil o to a takto nás informoval aj P. Pietr Zarzecki, Filioli Centre, P.O.Box 107 WEWAK, E.S.P. Papua New GUINEA. Tak môžeme známky posielat' v obálke viac kusov 30-50 ako list z každej pošty.

Ostatné veci treba vyskúšať poslať. Niekde vezmú aj 4-5 kúskov toal. mydla. Informujme sa na colnici.

Vývozná hodnota posielaných vecí v jednom balíčku zostáva naďalej do 300,- Kčs.

Vopred úprimné Pán Boh zaplať.

3 LISTOV MISSIONÁROV

Drahí misijní dobrodinci,
srdečné Pán Boh zaplať za cenné balíky, modlitby a dobré srdcia.

Ďakujeme Vám za teplé oblečenie, lebo teraz je tu zima. Deky sú vzácne, prosíme, pamätajte na nás. Tiež veľmi srdečne ďakujeme za sušené jablká, hrušky, slivky. U nás také ovocie nie je a keď ich takto od vás jeme, cítime sa ako doma v rodisku u vás. Toto vaše ovocie má aj vitamíny a drží nás to pri zdraví.

Tiež ďakujem za konzervy, ktoré dávam naším starčekom na neďelu a sviatky, aby mali slávnostnejší obed. Ďakujú vám aj oni...

Ako som bol písal, balíčky posielajte len obyčajne na moju adresu, lebo za doporučené musíme platiť clo a máme s tým trampoty. Vďaka za porozumenie. Tiež obe adresy dávajte aj dnu do balíčka.

Vrelo vás pozdravuje a mocnej ochrane Matky Božej oddáva vďačný

or.Patrycy Gumienny

St.Theres.Miss.

P.O.Box 90856 LUSAKA

ZAMBIA

Drahí krajanovia a dobrodinci,

ja i naši chudobní a chorí vám vyslovujeme srdečne Pán Boh zaplať za vaše nám tak vzácne balíčky. Všetky prišli v poriadku, len 2 sa stratili, keď bo v našom kraji štrajk. Spoznala som, že viac balíčkov prišlo od našej mládeže. Ozaj som mala veľkú radosť z vašej veľkodušnosti.

Veľmi sa tešíme, že v našej vlasti je viac slobody a spravodlivosti. Často sa na ten úmysel modlíme. Zachovajme si našu sv. vieru.

U nás v Peru máme ťažké časy. Mnoho chudoby, nemajú čo jesť, všetko je drahé, časté štrajky, teroristi hádzu bomby.

V láske Pána Ježiša a Matky nebeskej som vždy vaša krajanka a sestra

Sr. Rozália Máčajová
Urrelo 888, Apartado 37
CAJAMARCA - PERU

Naš internát je najväčší tu v kraji Manipur /štát sev. India/. Máme až 250 detí a chceli by u nás bývať viaceré ešte ale niet miesta. Vaše balíky boli nám vždy vítané, prišli v poriadku, keď sú dobre zabalené. Situácia sa zlepšila, preto prosíme vás a vašich priateľov pomáhajte, nám zasa, je to pre toľké deti. Pán Boh nás takto spája vo svojej Prozreteľnosti. V Srdci Pána Ježiša vám vďačný

P. Ján Med, Don Bosco Centre
SEMAPATI 795 106
Manipur - INDIA

Br. Štefan Gazdík
Kansebula
B.P. 2467 LUBUMBASHI
ZAIRE

Mária Marková
B-P-183
LUBUMBASHI
ZAIRE

P. Juraj Poljak SVD
CP 1326
LUANDA - ANGOLA

Sr. Anna Gomes, Auxilium Convent
Deverem - Carona
BARDEZ - GOA 403523
INDIA

Felix Kosi,
St. Michael Prayer
Group Foreign Section
C.P.O. ACCRA, GHANA

br. Michal Čahoj
Savio Juniorate Mawlai
SHILLONG 793 008
Meghalaya - INDIA

Každý sa môže obrátiť...

Keď sv. Otec Ján Pavol II. ohlasoval svoj apoštolský list z príležitosti 1 600. výročia obrátenia sv. Augustína povedal, že najdôležitejším poslaním tohto výročia je fakt, že človek sa môže obrátiť. Áno! Niekedy nám tak ťažko uveriť, že i ten nako najhorší človek sa môže zmeniť, ale toto je súčasť Radostnej zvesti, ktorú nám Kristus priniesol. Bez tejto Radostnej zvesti by bol náš pohľad na svet i na seba samých veľmi smutný. Každý človek má šancu obrátiť sa. Tí je príbeh z našich časov:

Francúzsky chlapec Jacky Ván Thuayne sa stretol s násilím veľmi zväčasu. Svedčí o tom i zalomený nos, ktorý má ako jedinú "pamiatku" po svojom otcovi. V r. 1972 sa rozhodol 27-ročný Jacky byť chuligánom na "plný úväzok". Prepadáva banky, obchody. Žije ako playboy: luxusné autá, alkohol, dievčatá. "Bol som zlý a nebezpečný" - hovorí o sebe, keď spomína na tie roky. Niekoľkokrát sa dostáva za mreže, no vždy sa mu podarí ujsť. Až raz sa džbánok roztrhne. V marci 1981 dôjde medzi ním a políciou na belgicko-francúzskych hraniciach k prestrelke. Jacky sa pokúša skryť za rukojezníkov. Je však políciou chytený a hrozí mu dvojnásobné dozrievanie, jedno za pokus o vraždu, druhé za zneužitie rukojezníkov.

V parížskom väzení la Santé všetci sa ho boja, strážnici i spoluväzni. Je považovaný za "beštá". "Stratil som akýkoľvek zmysel života" - hovorí o sebe.

No jednej septembrovej noci, šesť mesiacov po uväznení, dokoná sa u Jackyho náhly, nečakávaný zžon: Ráno sa prebudí s pocitom nepísateľného šťastia. "Áno, musí to byť tak - hovorí k sebe - Boh jestvuje". A o niekoľko hodín potom, už za dňa, prežíva v sebe nevysvetliteľný zjav: pred jeho očami roztrhla sa akoby záclona "naprieč od ľavej strany po pravú." Zároveň cíti, že v jeho srdci sa prebúdzajú nepísateľná láska ku všetkému, čo ho obklopuje. Sú to sný? Fantázia? Treba byť opatrný v úsudkoch. Veď či možno Bohu diktovať akým kľúčom môže otvárať ľudské srdcia?

Jackymu hneď nevyrástli anjelské krídla. Boh ho však vzal za šticu a postavil ho ako proroka Habakuka na novú životnú cestu. Bude potrebovať päť rokov, než sa "pretvorí". Jacky sám počíta štyri etapy dozrievania. Prvá etapa je čítanie sv. Písma, ktoré dostal od väzeňského kňaza, potrvá mu to celý rok. Neskôr svoje čítanie rozšíri a veľmi ho zaujme kniha Jeana Vaniera "Arche". Jacky k nej povie: "Pochopil som vtedy význam Krížovej cesty, ktorá chce povedať celkom konkrétne jedno, že Kristus svojou smrťou vykúpil všetkých ľudí. Všetkých, i tých, čo sú z marginesu, čo sú spoločnosťou "odpísaní".

Druhá etapa jeho premeny bude trvať dlhšie. "Tri roky som potreboval

- hovorí Jacky - na to, aby som prestal odsudzovať iných ľudí". Najväčším utrpením pre neho v tých rokoch je nedôvera okolia, stále podozrievanie jak zo strany strážnikov, tak i speluväzňov. Zvlášť vtedy, keď v tretej etape svojej cesty začne celkom otvorene hovoriť o svojej viere v Boha. Jacky a Pán Boh! To je hodné smiechu. Všetkým sa zdá, že tu čosi nehrá! Situácia sa trochu zlepšila, keď vo štvrtej etape svojho vnútorného dozrievania začne po boku katolíckeho kňaza, mu vo väzení asistovať. "Začal som - hovorí - žiť podľa evanjelia každý deň. Tak som povzbudzoval speluväzňov, čo boli neporiadnejší ako ja. Najťažšie bolo rozísť sa so starým prostredím, ktoré bolo doteraz mojou jedinou rodinou. Musel som to však urobiť. Moje miesto už nemohlo byť medzi nimi".

V marci 1986 stojí Jacky pred súdom. Svedectvá sú teraz pre neho dosť pozitívne. A ku svojmu veľkému údivu, namiesto doživotia /dokonca dvojnásobného/ dostáva trest 8 rokov väzenia. A dokonca po troch mesiacoch sa dostáva na slobodu.

Dnes Jacky už jeden rok je vedúcim jedného ohniska /nazv. Ilot/, ktoré sa stará o prepustených z väzenia. Je to dom milosrdenstva, kde sa darúva Boh a len Boh. Dom má dnes okolo 30 zverencov. "Mojim povolaním je - hovorí - aby boli uctení všetci, ktorých spoločnosť odhodila. Tak, ako to robil Ježiš. On sám miloval až do krajnosti i tých, čo boli odhodení. Tu v ohnisku sú ľudia, ktorí podobne ako ja, nikdy nezažili lásku a dali sa jednoducho na cestu vzbúry a násillia.

Jacky má dnes 44 rokov. Týždenník La Vie koncom marca uverejnil jeho fotografiu, kde je i jeho žena a 12 ročná dcérka. Na fotografii vidieť usmiatého, šťastného muža, ktorému dobro žiari z očí a na prsiach má veľký krížik. Keď Jacky hovorí o svojom živote, delí ho na dve etapy : na život "pred Kristom", keď slúžil zlu a na etapu "po Kristovi", keď zbadal nový svet ktorý nám Kristus objavil. Jacky našiel Boha, seba a ľudí. Zmenil sa jeho život.

/Spracované podľa Tyg.powszech.n.17/89/

Prečo ste smutní ?

My musíme byť už teraz trochu nanebovzatí. My už teraz musíme chodiť trochu nad zemou. A riskantne veriť, dúfať napriek všetkým výpočtom, nezištne milovať i radovať sa, hoci niekedy máme na to málo dôvodov.

My musíme už teraz chodiť trochu nad zemou. Lebo práve to, napriek všetkému zdaniu, je jediný kľúč pre život. A za takýmto budú tiahnuť procesie, priletovať budú ako komáre k ohňu, ako včely na med-tí všetciuhladení, vypočítaví, zabezpečení a pritom ohromne smutní. Prídu, aby si vzali trochu bezstarostnosti viery, trochu nevypočítavej nádeje a trochu zdarma danej lásky, trochu radosti, bez ktorej sa nedá žiť.

My musíme byť už teraz trochu nanebovzatí.

/p.M.M./